

Aşırı Sıcak

Okulun sıcaktan kavrulmuş spor sahasında bağdaş kurmuş, zayıf, sarışın bir oğlan, çilli yüzünde bunalmış bir ifadeyle, “Güneşten nefret ediyorum,” diye homurdandı. Sanki ne dediğinin ya da yaptığının çok da farkında değilmişçesine mekanik bir sesle konuşuyordu. Sonra azıcık canlanarak, elinin tersiyle alnındaki teri silip, bitkin bitkin muzunu ısırdı. Kısık bir sesle, “*Oz Büyücüsü*’nde Batı’nın Kötü Cadısı’nın erirken neler hissettiğini anlıyorum artık,” diye ekleyip, muzun peşi sıra teneke kutudaki meyve suyunu başına dikti.

Kurumuş çimlerin üstüne uzanmış, kıpırdamaksızın, gözlerini acımasız gökyüzüne dikmiş kızıl saçlı, gürbüz yemek arkadaşı, “Buralarda olsa çoktan erimiş gitmişti,” diye pis pis sırıttı. “Ne kadar zaman oldu?”

“Bugün 1 Ekim ve Mandeville’i rekor düzeyde bir sıcak dalgası kasıp kavurmakta!” Sarışın oğlan televizyonda sabah haberlerini veren bir muhabir havasında, muzunu mikrofon gibi ağzına doğru tuttu. “Şehrin su rezervleri tehdit altında! Çim fiskiyelerinin kullanılmaması önerilmekte!” İnce yüzüne kaygılı ve düşünceli bir ifade takındı. Derken bu rolü daha fazla sürdürmeyip, bitkin bir kıkırdayışla kurumuş toprağa sırtüstü devrildi.

Diğeri, “Yaşadığımız şehrin Sahra Çölü’ne dönüşüyor olması, şakası yapılacak bir konu değil,” diye sert çıktı ama sonra o da sırtımdan edemedi. Ancak korkunç sıcakta neşelerini daha fazla koruyamayan oğlanlar, bir süre hiç konuşmadan ve kıpırdamadan öylece yan yana yattılar. Sonra ikinci zil çaldı ve zar zor toparlanıp kalktılar. Sahanın öteki ucundaki kırmızı tuğla alçak binaya doğru ayaklarını sürüye sürüye ilerlerlerken, hepsi bitkin ve soluk soluğa gözüken başka çocuk grupları da onlara katıldı. Kuraklığın on üçüncü günüydü ve görünürde yağmur bulutlarından hiçbir iz yoktu.

Yemeklerini birlikte yiyen bu iki çocuk, kardeşiler: Chris ve Francis Alt. Chris, on bir yaşındaki Francis’ten bir yaş büyüktü ve daha olgun görünüyordu. Francis’in ince yapısı ağbisinin iri cüssesi ve uzun boyuyla zıtlık içindeydi, ama yine de kardeş olduklarını belli edecek kadar birbirlerine benziyorlardı: Aynı çı-

kık elmacıkkemikleri, büyük gözler, geniş alın ve küçük burunlar.

Alt Kardeşler birbirlerine çok yakındı –pek çok kardeşten daha fazla– ve bunun sağlam bir nedeni vardı. Geçtikleri yaz, tam anlamıyla inanılmaz bir macera yaşamışlardı; onları dünyanın çevresinde dolaştırıp ölümün kıyısından döndüren bir macera. Şimdi artık pek sözünü etmiyorlardı ama bu ilginç yolculuk sonsuza kadar Chris’le Francis’in zihinlerine kazılı kalacaktı. Kolomb Bulvarı’ndaki, çok acayip sarı şekerlemeler yedikleri o tuhaf hediyelik eşya dükkânını sık sık anımsıyorlardı. Oğlanlar kısa bir süre içinde büyük bir hızla yaşlanmaya başlamış, öyle ki ancak iki aylık ömürleri kalmıştı. Bu ölümcül yaşlanma sürecini durdurmak için dükkânın sahibi Bay Empedocles Chagrin’in onlara sunduğu Toprak rulosunu hiç unutamıyorlardı. Korkunç James T. Wrangel ve onun haydutları Ted’le Ned peşlerindeyken, hayatta kalabilmek için çözmek zorunda oldukları o eski harita rulosunun bilmeceleri hâlâ ezberlerindeydi. Chris’le Francis, maceralarının sonuna kadar onlara her adımda yardım eden, Bay Chagrin’in sadık yardımcıları Hırçın Marvin, Mutlu Joel, Sulugöz Teresa ve Gezgin Tim’e minnettardılar.

Ancak, artık o macera geride kalmıştı, hayat devam ediyordu. Oğlanların dikkati okula, arkadaşlara, spor etkinliklerine, ailelerine ve yalnızca çocukluklarını yaşamaya çevrilmişti. İki kardeş için de geriye kalan tek

şey, hayatın her dakikasının ve birbirlerinin değerini bilmektir. Alt Kardeşler'in bir kazanımı da, yaşlı insanların artık başka gözle algılamaya başlamalarıydı. Eğer bu sıcak, beyinlerini pişirmeye çalışmasa, ömürlerinin en güzel okul yılı olacaktı.

Spor sahasındaki kavurucu öğlen arasından sonra yeniden okula giren oğlanlar kendi sınıflarına ayrıldılar. Chris'in, küresel ısınma konusunun işlendiği sinir bozucu bir coğrafya dersi vardı. Öğretmen, kutuplarda eriyen buzulların okyanus seviyelerini yükselttiğini anlattı. Kutuplardaki buz tabakalarından kopacak buzdağları giderek gemi trafiğini tehdit edecek demektir. En kötüsü, deniz seviyesindeki kentler yakın gelecekte sular altında kalacaktı ve Mandeville, şimdilik New York eyaletinin iç bölgesinde güvende olsa da, bütün bu kaygı verici haberler Chris'i fena halde tedirgin ediyordu.

15:30'da eve dönüş yolunda, Chris derste öğrendiklerinin bir kısmını kardeşine anlatınca, Francis de kaygılandı. Ancak, mahalleye yaklaşırken, artık arka bahçelerindeki havuza dalmaktan başka şey düşünemez oldular. O günlerde ailenin sahip olduğu en değerli şey, bu yüzme havuzuydu. Hep birlikte ferahlamak için, saatlerinin çoğunu, havuzun, yakıcı sıcakta oldukça ısınsa da dışarıdaki havadan hâlâ çok daha serin kalan sularında geçiriyorlardı.

Eve vardıklarında, oğlanların içinden, giysilerini

bile çıkarma zahmetine katlanmadan kendilerini olduğu gibi havuza atmak geldi. Ancak bunu yapmamaları gerektiğini bildiklerinden, mayolarını giyer giymez, kocaman iki kavak ağacının gölgesindeki havuzda oynamaya başladılar. Daha sonra, bitkin ebeveynleri de yapış yapış, uzun bir iş gününün ardından tazelenmek üzere onlara katıldı.

Ertesi sabah, ev halkı hafta içi rutinlerinin her zamanki işleyişini sürdürdü. Çocuklarla birlikte hızlı bir kahvaltı eden ebeveynleri, oğlanların öğle yemeklerini paketleyip onları uğurladı. Chris'le Francis evlerinin bir blok ötesindeyken, arabalarıyla yollarından geçen ebeveynlerine dönüp el salladılar. Şehir merkezindeki aynı büro binasında çalışan anne babaları, ailenin tek otomobiliyle işe birlikte gidiyorlardı. Çocuklar ufuk hattına yakın kapkara bir çizgi görür gibi olduysalar da, sabah yine yapış yapış, bunaltıcı, boğucu bir gün vaat ediyordu.

Öğle yemeğinden sonra Francis, sanki Ay'a uçuş olasılığından söz edermişçesine, sersem sersem, "Ya bunlar yağmur bulutlarıysa?" diye ortaya attı.

Ağbisi, "Ben buna bel bağlamazdım," diyerek onu hayal âleminden uyandırmaya çalıştı. "Yalnızca kirli bir hava kütesidir herhalde. Buffalo'dan ya da New York'tan sürüklenip gelmiştir. Yağmur istiyorsan, ağzına biraz su alıp başını arkaya yatır ve tükür."

Ne var ki, öğle saatlerinde, sabahleyin gökyüzün-

de gördükleri o karanlığın kirli havadan ibaret olmadığı ortaya çıktı. Francis'in düşü gerçekleşmişti: Basketbol kortunun kenarında sandviçlerini yiyen oğlanlar tenlerinde birkaç yağmur damlası hissettiler. Derken, yalnızca birkaç dakika sonra, uzaklardan gelen bir gürleme sesi gök gürültülü bir sağanağın yaklaştığını haber verdi. Okul bahçesine dağılmış çocukların hepsi, yağmura yakalanmamak için binanın içine koşturdular. Yüzlerindeki neşeli ifadeyi ve gülümsemeyi görenler, bir geçit törenini izlediklerini sanabilirdi.

Öğrencilerle öğretmenler okul binasına girmişlerdi ki, o çatırtılı seslere hızla düşen damlalar da eklendi. Okulun bahçesinde ve otoparkta su birikintileri oluştu hemen. Sağanağı iştahla emen çimenler neredeyse ânın-da yeşillenmeye başladı.

Sonra korkunç bir gök gürültüsü herkesi yerinden sıçrattı ve gökyüzü ardı ardına çakan birkaç büyük şimşekle aydınlandı. Öğretmenlerin bazıları derslerini sürdürmeye çalıştıysa da, seslerini dinletemez oldular. Pencerelemin önüne toplaşan çocuklar, korkuyla karışık bir sevinçle doğanın canlanışını izlemeye koyulmuşlardı. Gök gürültülerinden korkan evhamlılar bile her zamanki kaygılarını bir kenara bırakmışlardı sanki.

Dersler bitince, Chris'le Francis tabana kuvvet eve koşturdular. Yağmur daha da şiddetlenmiş, kaldırımlardaki ızgaraların bazıları taşmaya başlamıştı. Ağbisinin önü sıra koşan Francis, iyice ıslanmak için özellikle

kaldırım diplerindeki su birikintilerinin içine atlıyordu. Chris, Francis ayakkabılarını ıslattığı için azar işitecek diye homurdanırken, birikintilerden ne kadar kaçınmaya çalışsa da, kendi ayakkabılarının da tamamen ıslanmış olduğunu fark etti.

Eve girdiklerinde Francis, ağbisinin yatak odasının penceresinden arka bahçeye bakıp, "Kendini havuza atmak istiyor musun?" diyerek güldü. Üstlerindeki kuru giysilerle değiştiren oğlanlar havluyla saçlarını kuruladılar. Gün daha iyi bir şekilde gelişmezdi!

O sırada telefon çaldı ve Francis, annesinin hattın öteki ucundan, "İyi misiniz çocuklar? Televizyondaki haberleri izliyor musunuz?" diye sorduğunu duydu.

"İyi ne demek, harikayız anne!" diye şakıyan Francis, ağbisi de duyabilsin diye telefonun hoparlörünü açtı. "Dışarda bu kadar yağmur yağarken kim televizyona bakar ki?"

"Okulda doğru dürüst ders bile yapmadık," diye söze katıldı Chris. "Herkes yağmuru izlemekle meşguldü..."

"Çocuklar, çocuklar!" Bayan Alt, oğullarının dikkatini çekmeye çalıştı. "Çok mutlusunuz biliyorum, ama ciddi bir sorun var..."

Annelerinin ses tonundan ciddi olduğunu hemen sezinleyen oğlanlar şamatayı kestiler.

"Mandeville'in kuzeyindeki Watson Barajı çatlamış," diye devam eden Bayan Alt'ın sesi telaşlı çıksa da